

Temná postava prochází ještě temnějším sálem. Obklopuje ji tmavý kouř, chlad. Přes černý plášť nevidím, jak přesně vypadá, ale podle vlající látky na jejím těle usuzuji, že je hubená. Pod potrhanou kapuci zahlédnu zvláštní úhlení čelisti, rty má popraskané a až nezdravě nafialovělé. Porcelánová pokožka kontrastuje s kápí vlající za ní. Kulhá, chraplavě dýchá, hrbí se. Pomalu kráčí sálem, budí respekt. Neodvážím se promluvit jejím směrem, jen ji tiše následuji. Zastaví se a já prstem ukážu na neposkvrněné dveře. Projde jimi. Nevinnost vystřídají žilky žalu. Ukápne mi slza, třesu se, podlamují se mi kolena. Vybavím si, proč tu byla a uvědomím si, že jsem právě ve své hlavě uzavřela další temnou vzpomínku. Jako kapka padající do moře i tato splyne mezi tisíci dalšími.

Když zmiňuji tisíce dalších, nemyslím jen ten obrovský sál plný vzpomínek, přes který vede koberec barvy rubínu propletený červenými nitkami, které svým leskem připomínají kapky krve. Mám na mysli i ty opravdové staré dveře u babičky na půdě, nebo ty dřevěné ve škole, za které je vstup zakázán. Všechny tyto pohledy mají něco společného i když se vlastně liší. V obou případech můžou být dveře dlouho zavřené, nebo naopak často otevírané. Vzpomínky se nám ukládají do mysli, kde zůstávají po mnoho let. Můžeme se k nim vracet, čerpat z nich, ponaučit se. Ty nové dveře, čerstvě natřené bílou barvou, se stříbrným kováním, vonící dřevem a lakem, za sebou drží čerstvé právě zažité vzpomínky. Naopak dávné vzpomínky se skrývají za starými oprýskanými dveřmi, na kterých se barva už ukazuje jen zřídka a stříbrné kování vystřídala oranžová rez. Je jen na nás, kdy se rozhodneme staré dveře otevřít. Pokud je za nimi hezká vzpomínka, vzít za kliku je pro nás mnohem snadnější. Při pohledu na fotografii máme možnost vrátit se do chvíle kdy byla pořízena. Vrátime se do okamžiku, emocí, pocitů a menších vzpomínek s ní spojenými. Například díky jedné fotce tak otevřeme hned několik dveří. Přistoupit k těm žalem propleteným prkýnkům, na kterých sotva drží rezavý kov, obnáší daleko víc odvahy. Panty skřípají, klika jde ztuha. Pavučinky natažené mezi dveřmi a jejich rámem jen poukazují na dobu, po kterou zůstaly zavřené. Také prach pokrývá zchátralé dřevo jako popel usazený na jasně bílém sněhu. I ty dveře totiž byly jasně bílé...tenkrát...

V důsledku traumatu nebo špatné zkušenosti se temnotě nepodíváme zpřímá do očí. Necháváme ji být po dlouhá léta, nevracíme se k ní. Je moc bolestivá. Jednou, jednou však přijde ta chvíle, kdy se svému strachu, svým obavám a stínům, které i přes všechno to úsilí zapomenout jsou v nás, postavíme. Trvá to pár měsíců, občas i let, ale po překonání tohoto milníku se z nás stává silnější člověk. Postavit se svému strachu je možná složité, ale posiluje nás to a kdo ví, možná nám to pomůže i při překonávání strachů dalších, těch mnohem horších za ještě ošklivějšími dveřmi.

Po těch nejhorších zážitcích dveře neotevřeme nikdy a necháme je tak v dalekém sálu až někde úplně na konci. Tam, kam se nedobrovolně vracíme jen ve snech a nočních můrách. Na to nejposlednější místo v sále vzpomínek, kam ani světlo nesahá, kde je taková tma, že si při průchodu ani na špičku nosu nevidíme. Tam pavouci skryli pod bílé sítě to, co má být navždy skryto.

I já občas беру za kliku, vracím se k některým dveřím i několikrát. Vzpomínám a snažím se vybavit si každický moment a poskládat tak roztroušené střípky zpátky k sobě. Osoby, zvířata z našich životů odcházejí a nezůstane víc než jen pár věcí a momenty, které se staly vzpomínkou. Mám tendenci vracet se daleko do chodby k minulosti, otevírám staré dveře a

cítím se blíž k dotyčným, které obejmout v reálném světě už zkrátka nemohu. Užívám si to, jsem jim zase o kousek blíž, i když jsou vlastně tak moc daleko.

Zámek za mnou zaklapne. Na nohách mě šimrá smaragdově zelená tráva. Rozhlédnu se kolem sebe. Všude kam se podívám se rozprostírá přenádherná příroda. Sluneční paprsky se prodírají korunami stromů, zkoumají mě a příjemně hřejí na mé pokožce. Ptáčci zpívají, nedaleký potůček šeptá jemnou melodii. Najednou se na louce vedle lesíka objeví malá holčička. Červený klobouk zakrývá její kudrnaté vlásky, tvářičky má jemně opálené. Oči v barvě trávy na louce jsou plné neposedných jiskřiček. Povšimnu si malinké ranky na jejím koleně, očividně jí nevadí, skotačí dál. Je sama sebou. Je šťastná. Upře na mě zelené duhovky a doběhne až ke mně. Zarazím se.

„Ahoj, jak se jmenuješ?“ zeptá se vysokým hláskem. „Já jsem Klárka,“ pokračuje dál a svalí se do zelené peřinky. Posadím se vedle ní.

„Já jsem taky Klára. Co tu děláš tak sama?“ položím jí otázku pro změnu já a nepřestávám ji sledovat. Za kloboukem má peříčko, na krátkém řetízku vedoucím kolem krku visí koník. Ta maličká je mi povědomá, zkoumám rysy její tváře, když v tom mi to dojde. Dívám se na samu sebe, jen o pár let mladší.

„Nejsem tu sama. Mamka za chvíli přijde a půjdeme za koníkama. Víš, mám je moc ráda, jednou bych chtěla mít svého, prohánět se po loukách, běhat s větrem o závod,“ básní a mně ukápne neposedná slza, dojí má mě, s jakým nadšením o koních už od malička mluvím. „Co mám udělat, aby se mi to splnilo, co když nebudu dost dobrá...co když,“ přemýšlí nahlas maličká a já ji musím zarazit. Nechci, aby to vzdávala bez boje.

„Počkej, něco ti poradím. Nevzdávej se, nenech si říkat co dokážeš a co ne. Jsi silná, a i když to bude boj, zvládneš to. Máš okolo sebe skvělé lidi, oni při tobě budou stát, budou tě podporovat. Jednou...“ odmlčím se a důkladně promyslím, co řeknu dál. „Jednou dosáhneš všeho, o čem si sníš, budeš za to bojovat, budeš pro to žít. Je až neuvěřitelné, jak ti jedno malé plavé hříbě změní život. Naučí tě zodpovědnosti, důslednosti. Podrží tě v těžkých chvílích. Bude ti oporou a ty jemu. Utvoříte společně nerozlučitelnou dvojku, nebude to vždy lehké, na vaší společné cestě bude spousta trnitých překážek, osud vám občas bude házet klacky pod nohy, ale společně, společně to zvládnete!“ dokončím svůj proslov a na tváři dívenky se objeví úsměv. Její ručičky se omotají okolo mého těla. Obejme mě. „Ale teď si běž užívat dětství, až přijde správný čas, poznáš to.“

„Děkuju ti moc, nevzdám se, to ti slibuju,“ kývne na souhlas.

Krajinu pohltí černo, mé mladší já mi zmizí z dohledu. Tajemné dveře se zavřou a já se musím pousmát, protože na rozdíl od malé dívenky jsem o pár kapitol napřed a vím, že si plním své sny a dělám vše pro to, aby každé nové tajemné dveře skrývaly něco, co mi vykouzlí úsměv na tváři a dodá mi pocit radosti i štěstí.

Klára Najmanová